

DE STROOHALM, HET KOOLTJE EN DE BOON.

IN een dorpje woonde eens een arme oude vrouw, die een maaltje boonen geplukt had en ze wilde koken. Ze legde daarom in de haard een vuurtje aan, en om het vlugger te laten branden, stak ze het aan met een handvol stroo. Toen zij de boonen in de pot schudde, viel, zonder dat ze het merkte, een boon er uit, en die kwam op de grond naast een stroohalm te liggen. Even later sprong een gloeiend kooltje uit de haard en rolde naar de beide anderen toe.

Toen zei de stroohalm: „Goeie vrienden, waar komen jullie vandaan?” Het kooltje antwoordde: „Ik ben op goed geluk uit het vuur weggesprongen, en als ik dat waagstuk niet had doorgezet, dan was ik stellig nu al tot asch verbrand en dood.”

De boon zei: „Ik ben er ook nog juist heelhuids afgekomen, want als het oudje me in de pot gegooid had, dan was ik onbarmhartig tot moes gekookt, evenals mijn kameraden.”

„Zou het mij soms beter gegaan zijn?” zei het stroo. „De oude vrouw heeft al mijn broertjes in vuur en rook laten opgaan; ze heeft er wel zestig tegelijk gepakt en om het leven gebracht. Gelukkig ben ik haar tusschen de vingers doorgeglijpt.”

„Maar wat moeten we nu beginnen?” zei het stukje kool.

„Ik vind,” antwoordde de boon, „dat, nu we zoo gelukkig aan de dood ontsnapt zijn, we maar als goeie kameraden bij elkaar moeten blijven. We moesten maar samen wegtrekken naar een ander land, anders treft ons hier misschien een nieuw ongeluk.”

Dat plan beviel de beide anderen wel, en zoo gingen ze met elkaar op weg. Spoedig kwamen ze aan een beekje, en daar ze geen brug zagen, wisten ze niet hoe ze erover moesten. Toen kreeg de stroohalm een goede inval en zei: „Ik zal er dwars overheen gaan liggen, dan kunnen jullie doen of

ik de brug ben en over me heen lopen.”

De stroohalm rekte zich in volle lengte uit van de eene oever naar de andere, en het kooltje, dat nogal heet gebakerd was, trippelde ook dapper over de nieuw gebouwde brug. Maar toen het in 't midden gekomen was en beneden het beekje hoorde ruischen, werd het toch bang; het bleef staan en durfde niet verder. Maar toen begon de stroohalm te branden, ze brak in twee stukken en viel in het water. Het kooltje gleed

er ook in, het siste van nijd toen het in het water viel en gaf daar ook de geest.

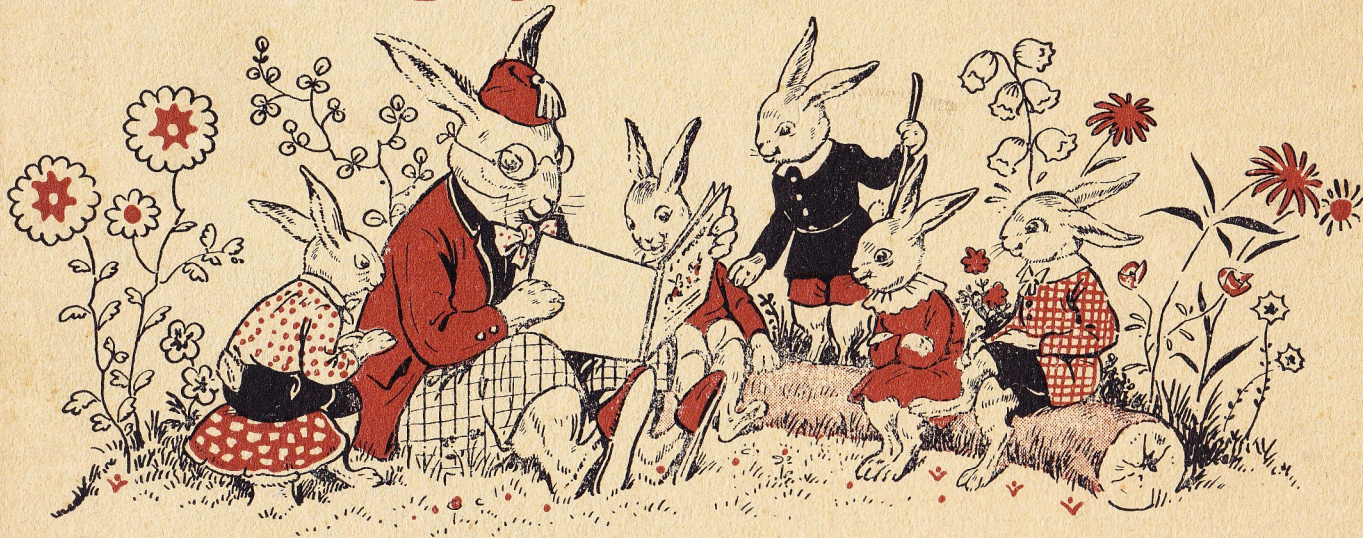
De boon, die voorzichtig aan de kant was blijven staan, vond het zoo gek, dat hij begon te schateren van het lachen; hij kon niet ophouden en werd van 't lachen hoe langer hoe opgeblazener, tot hij eindelijk in tweeën barstte. Nu zou het met de boon ook afgeloopen zijn, als niet juist gelukkig een jonge kleermakersgezel, die op zoek naar een baas was, bij de beek had zitten rusten. Omdat hij een medelijdend hart had, haalde hij naald en draad uit zijn zak en naaide de boon weer aan elkaar.

De boon bedankte de goede kleermaker hartelijk, maar omdat die zwart garen had gebruikt, hebben sedert die tijd alle boonen een zwarte naad.

Tot de boon eindelijk in tweeën barstte.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN

DERDE BOEKJE

UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.

— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

DERDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT